

สรุปและขอเสนอแนะ

อย่างที่ผลิตได้ในปัจจุบันยังไม่พอกับความต้องการของตลาด จึงเป็นการสมควรอย่างยิ่งที่รัฐบาลจะทำการส่งเสริมการปลูกยางให้มากยิ่งขึ้น เพื่อเป็นการยกมาตรฐานการครองชีพของประชากรในภาคใต้

ส่วนยางส่วนใหญ่ในประเทศเป็นส่วนยางขนาดเล็ก ผลผลิตยางจึงอยู่อย่างกระจุกกระจายสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายในการรวบรวม โดยเฉพาะเส้นทางคมนาคมยังไม่สะดวกอีกด้วย ต้องใช้จักรยานยนต์ลำเดียวออกมาไกลกว่าจะถึงตลาด อีกประการหนึ่งก็คือความปลอดภัยทั้งในแง่ของพ่อค้าและชาวสวน โดยเฉพาะในเขตสงขลาและยะลา มีทั้งโจรกรรมคาและโจรกรรมเมือง กอปรกับการทำมาหากินโดยการเรียกค่าคุ้มครองสวนยางชาวสวนต้องตกอยู่ในอิทธิพลของเหล่ามิจนาชีพ

ในด้านการผลิตยางนั้น ส่วนใหญ่ยังนิยมเดินแบบจากบรรพบุรุษ เช่น ชาคการบำรุงรักษาและกรีดยางโดยชาคหลักวิชา

ในด้านการตลาด โครงสร้างตลาดยางเป็นแบบตลาดผู้ซื้อน้อย (Oligopsony) โดยเฉพาะในระดับพ่อค้าส่งออก ซึ่งมีอยู่เพียง 20 กว่าบริษัทเท่านั้น และในจำนวนนี้มีเพียง 5 - 6 บริษัทเท่านั้นที่เป็นบริษัทใหญ่ ระบบตลาดยางของประเทศไทยซับซ้อนมาก เริ่มตั้งแต่พ่อค้าเร่หรือพ่อค้าท้องถิ่น พ่อค้าในเมือง และพ่อค้าส่งออก เมื่อมีการขายหลายทอดหลายต่อเช่นนี้ ค่าบริการที่สูง เป็นเหตุให้ช่วงเหลือมการตลาด (Marketing Margin) ขยายวงกว้างออกไปอีก เมื่อเป็นเช่นนี้ ผู้ผลิตรายย่อยหรือชาวสวนขนาดเล็กซึ่งขาดอำนาจต่อรองอยู่แล้ว ก็จะถูกกดราคายิ่งขึ้น

ระบบการชื้อจากผู้ผลิต ปกติชื้ออย่างคิปลดะ ซึ่งมีโอกาสหากว่าไรไค้มากจากการ
หักนำหนักความชัน จะมีอยู่บ้างก็เฉพาะแต่เจ้าของสวนยางขนาดใหญ่ เท่านั้นที่ขายยางของคน
หลังจากคักเกรดแล้ว

การรวมกลุ่มขายยาง นั้นเป็นสิ่งที่คี้และมีประโยชน์แก่ชาวสวนยางมาก แต่ชาวสวน
ยางสนใจน้อย โดยเฉพาะชาวสวนที่อยู่ ไกลทางคมนาคมและเจ้าหน้าที่เข้าไปไม่ถึง เช่น
ชนบทของจังหวัดยะลา ซึ่งประชาชนพูดภาษามลายู อีกประการหนึ่งชาวสวนยังไม่เข้าใจในการ
สร้างอำนาจต่อรอง

การที่จะให้ชาวสวนยางขายยางไค้ราคาที่สูงขึ้นยังมีทางทำได้ แต่ทั้งนี้สิ่งแรกที่ควรกระทำ
ก็คือ การให้การศึกษาระดับพื้นฐาน โดยเฉพาะในเขตจังหวัดยะลา ประชาชนในชนบท 42.12%
เขียนและอ่านหนังสือไม่ได้ 57.88% พูดภาษาไทยไม่ได้ แต่พูดภาษามลายูแทน ยากแก่การติดต่อ
สื่อสาร

ในค้านใจผู้ร้ายโดยเฉพาะในเขตยะลาและสงขลา ที่ยะลามีขบวนการโจรก่อการร้าย
โจรจีนคอมมิวนิสต์ ผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ ส่วนสงขลาในท้องที่อำเภอสะเตกา นาทวี สะบ้าย้อย
เทพา และบางตำบลของอำเภอหาดใหญ่ ท้องที่เหล่านี้เป็นเขตอันตราย ชาวสวนยางถูกเรียกค่า
คุ้มครองและต้องยอมอยู่ใต้อิทธิพลของโจรต่าง ๆ เหล่านี้ สมควรที่ทางรัฐบาลจะได้ดำเนินการ
ปราบปรามเพื่อยังความสงบให้เกิดแก่ประชาชน

สำหรับการผลิตยางและการจำหน่ายยาง กองทุนสงเคราะห์ควรเพิ่มเงินทุนสงเคราะห์
ให้สูงกว่าที่ให้อยู่ ในปัจจุบัน โดยเฉพาะในบางท้องที่ เช่น หาดใหญ่ ค่าจ้างแรงงานสูงมาก
หญิง วันละ 40 บาท ชาย วันละ 50 บาท นับว่าแพงมาก

การรวมกลุ่มขายยาง รัฐบาลควรออกกฎหมายเป็นฐานรองรับการปฏิบัติของ ทั้งกลุ่ม
ปรับปรุงคุณภาพยางก็กลุ่มขายยาง นอกจากนั้นในฤดูกาลที่มีอากาศไค้ก็ได้ ก็ระหว่างเดือน
มีนาคม-พฤษภาคม ชาวสวนไม่มีรายได้หรือมีรายได้ไม่พอ การจะมีสหกรณ์ของตนเองเพื่อช่วย
เหลือสมาชิกให้ได้รับของที่จำเป็นแก่การครองชีพไปใช้ก่อน หรือมีเงินสวัสดิการไว้ให้สมาชิกกู้ยืม
ธนาคารเพื่อการเกษตรและการสหกรณ์ น่าจะมีบทบาทช่วยเหลือชาวสวนยางให้มากกว่าที่เป็นอยู่
ในปัจจุบัน มิฉะนั้นแล้วชาวสวนยางก็จะไปกู้ยืมจากพ่อค้าที่รับชื้อยางมาใช้ก่อน และก็ต้องมีพันธะ

ในการขายผลิตของคนให้แก่พ่อค้าที่ใหญ่ขึ้น ทำให้หมกคิสรระในการขาย ทั้งนี้เพราะชาวสวน มีฐานะต่างกัน ก็มีทั้งระดับภูสีหรือสูงจ่าง ระดับพอกินและสูงกว่าระดับยังชีพ

ส่วนการส่งยางไปจำหน่ายต่างประเทศ ปรากฏว่าส่วนใหญ่ส่งไปญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา สิงคโปร์ มาเลเซีย ดังปรากฏในตารางที่ 6 จะเห็นได้ว่าเราพึ่งตลาด 4 แห่งนี้มากไป ทำให้ ฐานเศรษฐกิจการยางแคบไป สมควรที่จะขยายตลาดออกไปยังประเทศอื่น ๆ ให้มากขึ้น รัฐบาลควรใช้นโยบายหาตลาดใหม่ หรือขยายตลาดออกไป เพื่อเป็นทางเลือกให้อีกอื่น ๆ ได้เข้าสู่ วงการค้ายางได้สะดวกขึ้น โดยเฉพาะเยอรมันตะวันตก กลุ่มประเทศสังคมนิยมทั้งในยุโรปและ เอเชีย

สำหรับตลาดในประเทศ ควรส่งเสริมอุตสาหกรรมยางให้มากกว่านี้ จากตารางที่ 5 ไทยเราใช้บริโภคในประเทศไม่ถึง 5% อีก 95% ต้องพึ่งต่างประเทศ หากเกิดวิกฤตการณ์ใน ต่างประเทศก็จะกระทบกระเทือนเรามาก จึงสมควรช่วยตัวเองให้มากที่สุด

การค้ายางในจังหวัดสงขลาและยะลา นั้น มีลักษณะคล้ายกัน ส่วนต่างของราคายาง ปรากฏว่าสงขลานั้นน้อยกว่ายะลา ทั้งนอกและนอกกลุ่ม

วิธีการที่จะเพิ่มรายได้ให้แก่ชาวสวนยาง ควรให้การศึกษาเป็นอันดับแรก เพื่อเป็น แนวทางการพัฒนาคนก่อน โดยเฉพาะในเขตชนบทจังหวัดยะลา ไม่นิยมผูกไทย ทั้ง ๆ ที่ผูกได้ ทั้งเป็นทัศนในทางลบ ทั้งนี้ที่ได้ประสบมาโดยตรง ในจังหวัดสงขลา และยะลา บางตำบล ใจรักกรีดยางแล้วแบ่งให้เจ้าของสวน ซึ่งเหตุการณ์เช่นนี้ถือว่าร้ายแรงมาก

ผลการสำรวจตลาดยางพบว่า ภาวอากาศประเมินของกรมศุลกากรซึ่งเปลี่ยนแปลง ทุกวันที่ 1 และวันที่ 16 ของเดือน มีผลต่อการส่งออกมาก ถ้าประเมินอากาศสูงจะส่งออกน้อย ดังปรากฏในตารางที่ 9 ของภาคผนวก

นอกจากนั้นภาษีเงินได้ที่เก็บจากผู้ขายยางในอัตราร้อยละ 0.50 นั้น ภาษีนี้อูกผลักไปยังชาวสวนยาง โดยเฉพาะกลุ่มขายยั้งแล้วต้องเสียภาษีคร่าวละมาก ๆ ทำให้สมาชิกบางคนไม่พอใจ หาว่าการตั้งกลุ่มเพื่อต้องการเก็บภาษีชาวสวนยาง

อย่างไรก็ดีตลาดยางธรรมชาติมีท่าทางแจ่มในอนาคต เพราะคู่แข่งคือยางสังเคราะห์ คงจะขึ้นตัวได้ยาก ดังนั้นการส่งเสริม เรงร้การปลูกแทน และการรวมกลุ่มขายยางจึงเป็นสิ่งที่ ควรทำอย่างยิ่ง